ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

Ἡ Αἰκατερίνη καὶ ὁ Ρουτζιέρι.—Ἡ προφητεία περὶ τοῦ θανάτου της.—Μακρὰν του Ἁγίου Γερμανοῦ.—Ὁ μοιραῖος ἱερεύς.—Τα μεταθανάτια μαρτύρια του Ρουτζιέρι.

Ποιὸς δὲν ἐδιάβασε τὸ ὑπέροχο ἱπποτικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἀλεξ. Δουμᾶ, πατρός, τὴν ποιητικωτάτην καὶ αἰσθηματικωτάτην «Βασίλισσαν Μαργώ» ; Ποιὸς δὲν λυπήθηκε, διαβάζοντάς το, γιὰ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Δελαμὸλ καὶ τοῦ Κοζονάς ; Καὶ ποιὸς δὲν ἐξηγέρθη ἐναντίον τῆς κακούργου καὶ θρησκομανοῦς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἐχύθηκαν στὴ Γαλλία ποταμοὶ αἵματος ; Ἡ Αἰκατερίνη λοιπὸν τῶν Μεδίκων, ἡ αἱμοσταγὴς βασιλομήτωρ, ἔδινε μεγάλη σημασία στὶς προφητεῖες. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο εἶχε μαζέψει στὴν αὐλή, διαφόρους ἀγύρτας καὶ τυχοδιώκτας, ἀστρολόγους καὶ μάντεις. Γιὰ τὸ παραμικρὸ ἐσυμβουλεύετο αὐτοὺς καὶ δὲν ἔκαμνε τὸ ἐλάχιστο χωρὶς νὰ ἐρωτήση τὰς διαθέσεις τῆς τύχης ἢ τῶν ἀστέρων. Περισσότερο ὅμως τῆς ἐμπιστοσύνης της ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ἦταν ὁ πονηρὸς Φλωρεντινὸς ἀστρολόγος Κόσιμο Ρουτζιέρι, ὁ ὁποῖος κατόρθωνε νὰ τὴν εὐχαριστῆ πάντοτε καὶ νὰ τὰ καταφέρνη θαυμάσια.

Μιὰ μέρα ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ζήτησε νὰ μάθη ἀπ' τὸν Ρουτζιέρι τὸν τόπο στὸν ὁποῖο θὰ πέθαινε. Ὁ Ρουτζιέρι συμβουλεύθηκε προσεκτικὰ τὰ ἄστρα καὶ κατόρθωσε νὰ ἐξακριβώση καὶ τὸ μυστήριον αὐτό. Ἐδήλωσε λοιπὸν στὴν Αἰκατερίνην ὅτι θ' ἀπέθνησκε πλησίον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ἡ Αἰκατερίνη ἀκούσασα τὴν προφητείαν αὐτὴν ἐφρόντισε νὰ ἐγκαταλείψη ἀμέσως τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ, τὰ ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ τοῦ Ὠξερροὰ εὑρισκόμενα, καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ εἰς ἄλλο μέγαρον. Δὲν περιωρίσθη ὅμως μέχρις αὐτοῦ ἡ δεισιδαίμων Αἰκατερίνη, ἀλλὰ ἐφρόντισε ἐπὶ πλέον, νὰ κτίση ἰδικόν της ἀνάκτορον, μακρὰν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ὥστε ν' ἀποφύγη μὲ κάθε τρόπον τὴν προφητείαν τοῦ Κοσίμου. Εἰς τὸ ἀνάκτορον αὐτὸ ἡ Αἰκατερίνη ἔζησε ἐπὶ 14 ἔτη, φροντίζουσα νὰ μὴ ἀπομακρύνεται αὐτοῦ. Εἰς τὸν Κεραμεικὸ δὲ δὲν ἐπάτησε πλέον τὸ πόδι της οὔτε μιὰ φορά.

Τὸ 1589 ἡ Αἰκατερίνη προσεβλήθη ἀπὸ πυρετούς. Οἱ γιατροὶ ποὺ τὴν ἐνοσήλευαν ἄρχισαν στὸ τέλος νὰ φοβοῦνται γιὰ τὴ ζωή της, ἀλλ' αὐτὴ ἦταν ἐντελῶς ἥσυχη σχετικῶς, πιστεύουσα εἰς τὴν προφητείαν τοῦ ἀστρολόγου Κοσίμου. Ἡ κατάστασίς της ὅμως ἐχειροτέρευε κι' ἀναγκάστηκε τέλος νὰ ζητήση ἕνα ἱερέα γιὰ νὰ τὴν ἐξομολογήση. Ἐκλήθη πράγματι ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας. Ἡ Αἰκατερίνη βεβαία ὅτι εἶνε ἀδύνατον ν' ἀποθάνη ἐφ' ὅσον εὑρίσκεται ἔξω τῆς περιοχῆς τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, διέταξε νὰ ὁδηγήσουν τὸν ἱερέα στὸ δωμάτιόν της. Ὁ ἱερεὺς εἰσῆλθε.

— Πῶς λέγεσαι, ἅγιε Πάτερ ; τὸν ρώτησεν ἡ Αἰκατερίνη μ' ἐξασθενημένη φωνή.

— Ἅγιος Γερμανός, ἀποκρίθηκε ὁ ἱερεύς, τοῦ ὁποίου πραγματικῶς αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα.

Ἡ Αἰκατερίνη ἀκούσασα τὸ ὄνομα αὐτὸ κατελήφθη ὑπὸ φρικώδους τρόμου. Κρῦος ἱδρῶτας τὴν ἔλουσε. Κατελήφθη ἀπὸ σπασμοὺς καὶ ἐξεψύχησε μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἱερέως!.

Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ τέλος τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Καὶ ὁ ἀστρολόγος ὅμως Ρουτζιέρι ἐδειναοπάθησε μετὰ θάνατον. Ἀποθνήσκων ὅμως ὁ πονηρὸς Φλωρεντινὸς ὡμολόγησε πὼς ὅλες του αἱ προφητεῖες ἦσαν ψεύτικες καὶ πὼς ἐξαπατοῦσε τοὺς πάντας καὶ αὐτὴν τὴν Αἰκατερίνην τῶν Μεδίκων. Ἐπίσης ὡμολόγησε πὼς οὔτε στὸ Θεὸ ἐπίστευε, οὔτε στὸ Διάβολο ! Κατόπιν τῶν ὁμολογιῶν του αὐτῶν ἐθεωρήθη ὡς ἀγύρτης καὶ κακοῦργος. Καὶ ἐνῶ εἶχε ἀποθάνει πλέον ἐν τούτοις ἔσυραν τὸ πτῶμα του μέχρι τῆς ἀγχόνης καὶ τὸ ἐκρέμασαν, πρὸς σωφρονισμὸν παντὸς ἄλλου ἀγύρτου καὶ τυχοδιώκτου.

Ὁ Ἱστορικὸς

ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΜΕΘΥΣΙ

Οἱ Ἀραπάδες διηγοῦνται τὸν ἑξῆς μύθον γιὰ τοὺς μεθύσους.

Μιὰ φορὰ ὁ διάβολος παρουσιάστηκε σ' ἕναν ἄνθρωπο καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἤρθα γιὰ νὰ σὲ πάρω. Ὡστόσο ὅμως μπορῶ νὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή, ἂν κάμης ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία ποὺ θὰ σοῦ πῶ :

Νὰ σκοτώσης ἢ τὸν πατέρα σου, ἢ τὴν ἀδελφή σου ἢ νὰ μεθύσης.

Ὁ ἄνθρωπος ἦταν κουτός. Σκέφτηκε λοιπὸν κ' εἶπε :

— Τί νὰ κάμω ; Νὰ σκοτώσω τὸν πατέρα μου ; Εἶνε τρομερὸ κακούργημα !... Νὰ σκοτώσω τὴν ἀδελφή μου ; Ἐπίσης... Ἂς πιῶ καλύτερα κρασὶ κι' ἂς μεθύσω...

Ἤπιε λοιπόν, ἐμέθυσε καὶ τοὺς ἐσκότωσε καὶ τοὺς δύο !...

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Γυναῖκες, ποὺ διαλέξατε στολίδια σας
Τὴν εὐσπλαχνία καὶ τὴν ἁγιωσύνη,
Ὁποῦ διπλὸ σκορπᾶτε φεγγοβόλημα
Κι' ὅπου διπλῆ ἐμιμορφιὰ σᾶς περιχύνει.

Σᾶν τῆς Ἱεριχοῦς τὰ τριαντάφυλλα
Μέσ' ς' τὸ εὐαγγέλιο μοσχοβολᾶτε,
Καὶ πίστεως κι' ἀγάπης λόγι' ἀνίκητα,
Τῆς ἄπιστης καρδιάς μου τῆς μαλᾶτε !

Κάτου ἀπ' τὰ κέδρα τοῦ Λιβάνου ἰσκιώνεστε,
Δροσίζεσθε στὸ ρέμμα τοῦ Ἰορδάνη,
Στὸν ἔρωτα τοῦ Ἰησοῦ τὰ νιάτα σας
Τὰ καῖτε ἀγνὰ σὰ σμύρνα καὶ λιβάνι !

Ν' ἀκοῦτε τὰ μεγάλα Του μαθήματα,
Ἕνας ὁ πόθος, μία ἡ δουλειά σας.
Μὲ μῦρ' ἀλείφετε τἀχραντα πόδια Του
καὶ τὰ τυλίγετε μὲ τὰ μαλλιά σας.

Ἐπάνω στὸ Σταυρὸ ποὺ ἐξεψυχοῦσανε
Ἐκλάψατε τὰ κάλλη τὰ θεϊκά του·
Ψηλὰ στὸν οὐρανὸν ὁ ἥλιος ἔσβυνε,
Κ' ἡ ὄψη σας ἐχλώμαιν' ἐδῶ κάτου.

Ὅταν ἀναστημένος ἀπὸ τὸ μνῆμα Του
Ὁ Κύριος ξανάλαμψε στὴν κτίσι,
Σεῖς εἴσαστε τὰ πλιὸ ἀκριβά του κτίσματα
Ποὺ ἐστάθηκε νὰ πρωτοχαιρετίση.

Ὦ θυγατέρες τῆς Σιὼν ἀθάνατες,
Τὴ δόξα τοῦ Κυρίου στεφανωμέναις,
Σᾶς ἀγαπῶ, γιατὶ κι' ἂν εἶσθε ἄγιαις
Μένετε πάντ' ἀνθρώπινα πλασμέναις !

Γιατὶ θαρρῶ πῶς μέσα στὸ Θεάνθρωπο
Ποῦ κάθε σας ἀγάπην ἔχει πάρει,
Δὲν προσκυνᾶτε τοῦ Θεοῦ τὴ δύναμι
Ὅπως τ' ἀνθρώπου νοιώθετε τὴ χάρι.

Γιατὶ θαρρῶ πῶς ἀπ' τὰ θεῖα λόγια Του
Σᾶς φτάνει ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του μόνο
Κ' ἡ ἔρημος μαζῆ του εἶνε λαμπρότερη
Ἀπ' τὸν οὐράνιο τοῦ Πατρός Του θρόνο,

Γιατὶ θαρρῶ πῶς ὅλη τὴ λαχτίρα σας
Ποῦ κρύβετε μέσ' στὰ λευκά σας στήθη
Τὴν κρύβετε γιὰ κεῖνον ποὺ σταυρώθηκε
Παρὰ γιὰ 'κεῖνον ὁποῦ ἀναστήθη.

Ὅμως ἐσεῖς ἐκάματε τὸν ἄνθρωπο
Θεὸς νὰ λάμψη μέγας ἐδῶ κάτου.
Μαγδαληνή, Μαρία ! Ὡραιότερο
Ἐσύ, ἐσ' εἶσαι ἀπὸ τὰ θαύματά του !

Καὶ πλιὸ καθάρια ἡ δόξα του ξανοίγεται
Σ' ἕνα μονάχα σιγαλό σας δάκρυ.
Παρὰ στῶν Ἀποστόλων τὰ κηρύγματα,
Παρὰ στὴν οἰκουμένη ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη !

Κωστῆς Παλαμᾶς

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἀπ' τὸ κανάλι οἱ πάσσαρες μὲ τάπλωτὰ πανιά
γυρίζουν πρίμα,
μᾶς φέρνουν τὰ ζακυθινὰ λουλούδια τἀκριβά,
τὸ πέρασμά τους γλύκανε κ' ἐσένα, πικρὸ κῦμα !

Καὶ πιὸ καλοπιθύμητα καὶ πιὸ φανταχτερά
κι' ἀπὸ τὰ κρίνα,
πάσσαρες γοργοσάλευτες, μὰ τᾶσπρα σας φτερά,
μᾶς φέρνετε τἀγόρια μας ἀπ' τὴ μεγάλη Ἀθήνα.

Κι' ἀνοῖχτε, λιακωτά, χλωρά, φουντῶστε πασκαλιές,
τοῦ πόθου ἡ σκόλη·
καὶ σεῖστε τὰ μαντύλια σας ἀνάερα, λιγερές·
παραμονεύουν οἱ ἔρωτες· ἑτοιμασθῆτε, μωλοι,

τὸ καλοκαῖρι μύρισε· προσμένουν οἱ ἀμμουδιές
καὶ τὰ πρυάρια,
πρὶν ἔμπης, ἄθεη χειμωνιά, νὰ γίνουν ἐκκλησιές·
οἱ ἐρωτευμένοι λειτουργοὶ καὶ τὰ φιλιὰ τροπάρια.

(Οἱ Καημοὶ τῆς Λιμνοθάλασσας) Κωστῆς Παλαμᾶς